

den ærede Ordfører for Socialdemokratiet siger, at disse Indtægtsgrænser for Enkemænd er endnu for lave; de 2 400 Kr., som er foreslaaet af den højtærede Minister, er for lidt, man maa højere op. Og som nævnt syntes det at virke i høj Grad tiltalende paa den højtærede Minister, at man kunde ønske at komme højere op. Men dér kommer saa disse økonomiske Betragtninger, som man ikke kan udelukke ved en Behandling af et Lovforslag som dette. De kommer og slaar en Bom for at gaa videre end af den højtærede Minister foreslaaet. Derfor kunde jeg ogsaa tænke mig, at Ministeren kunde have taget lidt Afstand fra den Henstilling, der kom fra hans ærede Partifælle. Der er sagt, at i Modsætning til den store Sympati, der gik igennem mine Udtalelser i 1920, er jeg nu nærmest modvillig og vrangvillig overfor Lovforslaget. Nej, det er jeg ingenlunde, og jeg sagde ogsaa forleden, at det var min Hensigt at bidrage, hvad jeg kunde, for at ogsaa Enkemænd kunde komme med ind under Loven. I mangfoldige Tilfælde kan, den Opfattelse har jeg, Enkemanden være daarligere stillet ved Hustruens Død end Enken ved Mandens, og derfor mener jeg, at Tidspunktet virkelig er kommet til at gøre et alvorligt Forsøg paa at komme Enkemændenes Børn til Hjælp.

Der er anført, at de mindst velstillede af Enkerne kunde ikke komme i Betragtning. Ja, hvis det er Tilfældet — og naar det siges, maa der være Eksempler derpaa, det gaar jeg ud fra som givet —, saa er her virkelig noget at rette, saaledes som ogsaa det ærede Medlem Hr. Kragh sagde. Det har under ingen Omstændigheder været Meningen, at de, som var daarligst stillede, ikke skulde kunne høste Gavn af Loven, og jeg tænker mig ogsaa, at man maatte kunne komme den Vej ud, at man graduerer, at man giver de Enker, som er forholdsvis gunstigst stillede, et mindre Bidrag til Børnene og saa til Gengæld dem, der er daarligst stillede, et større. Man vil sikkert, ogsaa efter de Udtalelser, der faldt fra Venstres Side, have al Udsigt til, at man kan komme frem ad denne Vej.

At jeg tidligere skulde have sagt, at jeg vilde være med til en Lovgivning paa dette Omraade, selv om den skulde medføre meget betydelige Udgifter, det tror jeg dog mere er noget, som man læser mellem Linierne, for dette Udtryk har jeg ganske afgjort ikke benyttet. Men Sympati for den hele Sag det havde jeg den Gang; og det har jeg endnu. Men Forholdene er

forandrede, det kommer ingen udenom, og derfor er det nu nødvendigt i højere Grad end paa det Tidspunkt, i 1919—20, at tage økonomiske Hensyn.

Den højtærede Minister sagde noget om, at man skulde hjælpe Børnene under saa vanskelige Forhold som dem, her er Tale om, og det er naturligvis ganske rigtigt, det er vi ogsaa villige til fra alle Sider. Den højtærede Minister tilføjede: ellers skejer de ud. Den Fare er der naturligvis, men man ser desværre ogsaa mange Eksempler paa, at Børn, der opdrages under de allerbedste og mest betryggende Forhold, skejer ud. Det er altsaa ikke dette Moment alene, der er af Betydning; det er af den allerstørste Betydning, om de vedkommendes Fader eller de vedkommendes Moder tager sig af Børnene. For at kunne gøre det i tilstrækkelig Grad maa der selvfølgelig Hjælp til, saaledes at der er Tid til at tage sig af Børnene.

Jeg hørte med Tilfredsstillelse, at den højtærede Minister nu vil fremskaffe de Erklæringer fra de kommunale Organisationer, som det vil være af den største Betydning at have til Oplysning ved Udvalgets Arbejde, og naar Ministeren har anmodet om at faa disse Udtalelser snarest muligt, vil de vel kunne komme til at foreligge i en nogenlunde nær Fremtid. Jeg ønsker meget, at vi skal sætte et Arbejde ind paa at faa noget ud af dette Lovforslag i denne Samling. Men jeg maa rigtignok indrømme, at det kan ikke tilfredsstille mig, at Ministeren henviser til, at Midlerne skal kunne tilvejebringes paa Budgetterne for kommende Aar. Det er ikke tilstrækkelig Anvisning. Vi maa have nærmere Oplysning, naturligvis først og fremmest om, hvor store Udgifterne bliver, efter at Udvalget nu har behandlet Lovforslaget og gennemført de Ændringer, det anser for nødvendigt. Og hvis vi saa kommer til en væsentlig Merudgift sammenlignet med det Beløb, der i Øjeblikket anvendes hertil, maa vi have Rede paa, hvorledes disse Penge skaffes til Veje, og dér er det for mig ikke tilstrækkeligt, at man siger: Det skal vi nok skaffe paa kommende Budgetter.

Men jeg og det Parti, jeg tilhører, er rede til at tage Sagen op til indgaaende Drøftelse, til nøje Overvejelse i Udvalget, i det Haab, som jeg ogsaa udtalte forleden, at vi, om end der ikke kan være Tale om at naa til de Udgiftsbeløb, som Lovforslaget forudsætter, dog kan naa en Løsning, som kan være tilfredsstillende, hvad enten det nu drejer sig om Enkemænd eller om Enker,